Ορθόδοξη πίστη και ζωή (Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Μαρτίου, 2012

Η πίστη δεν είναι κάποια αόριστη και αφηρημένη θεωρία, μια ωραία ιδεολογία και μια συμφέρουσα θρησκευτική άποψη. Η ορθόδοξη πίστη είναι βίωμα, ήθος, τρόπος ζωής και υπάρξεως.

Πίστη σημαίνει η ζωή του Χριστού να γίνει ζωή μου. Θα καταθέσω τη σκέψη μου ως ένας απλός πιστός, ένας ταπεινός μοναχός, ένας ειλικρινής άνθρωπος.

Η σύνδεση με τον Χριστό μας οδηγεί σε όλη την αλήθεια. Ο μεγάλος Θεός γίνεται μικρός, προσφιλής και οικείος, για να χωρέσει στον νου και στην καρδιά μας. Ο άνθρωπος από άτομο γίνεται πρόσωπο αγαπώντας ανιδιοτελώς και θυσιαστικώς. Η ηθική ζωή συνίσταται στην ελεύθερη τήρηση των ευαγγελικών αρετών. Στην αγαθοεργία και την παθοκτονία. Κάθε ανθρώπινο πρόσωπο, έστω και αν παραστράτησε και αιχμαλωτίστηκε, διατηρεί τη μοναδικότητα και ιερότητα του «κατ’ εικόνα». Κάθε άνθρωπος με τη συνείδησή του έχει πνοή Θεού μέσα του και ως εκ τούτου είναι αξιότιμος αξιοσέβαστος και αξιοπρόσεκτος. Αξίζει τη συμπάθειά μας. Η τιμή και η αγάπη δεν θα πρέπει να ανήκει μόνο στους μεγάλους, τους κατέχοντες, τους νέους, τους ωραίους, τους ευφυείς και ηθικούς, αλλά και στους διανοητικώς και σωματικώς ανάπηρους, τους υπέργηρους, τους ανήμπορους και τους άσημους φτωχούς.

Η ορθόδοξη πίστη κάνει τον άνθρωπο να μην απελπίζεται ποτέ. Μάλιστα τον οδηγεί στη δωρεά, στην ευεργεσία, στη φιλανθρωπία, στη συμπαράσταση και στην ανακούφιση. Βλέποντας ο πιστός στο πρόσωπο του άλλου τον Χριστό γίνεται πιο ανεκτικός, πιο επιεικής, πιο φιλικός, πιο συγκαταβατικός, πιο συγχωρητικός και υποχωρητικός. Η Ορθοδοξία δεν αντιμάχεται την επιστήμη. Τον επιστήμονα όμως τον θέλει σεμνό, ταπεινό, ήπιο και καλοκάγαθο. Δεν τον θέλει αυθάδη, αντάρτη, αυθαίρετο, ασεβή και αρνησίθεο. Όσους δεν πιστεύουν δεν θα πρέπει να τους βλέπουμε με την άκρη του ματιού μας βιαστικά. Κάποιον πόνο μεγάλο έχουν, κάποια αντίδραση, κάτι που δεν τους αφήνει να εκφραστούν εγκάρδια.
Η υπερηφάνεια θα πρέπει να είναι άγνωστη στον γνήσιο ορθόδοξο πιστό. Η

υπερηφάνεια αύξησε τις ψυχικές διαταραχές, τα άγχη, τις θλίψεις, τις απογοητεύσεις, τις καχυποψίες, τις φαντασίες, τις απομονώσεις και τις ταραχές. Έτσι ανικανοποίητος και ανισόρροπος ταλαιπωρείται ο ίδιος και ταλαιπωρεί και τους άλλους. Ο πιστός Χριστιανός έχει τη γλυκιά χαρά της ταπεινώσεως και ικανοποιείται παντού και πάντοτε. Ο ενστερνισμός της παραμελημένης αγίας ταπεινώσεως θα εξισορροπήσει και θα ανορθώσει τον πεσμένο άνθρωπο.

Θα πρέπει η ορθόδοξη πίστη να μεταποιηθεί και εκσυγχρονιστεί για να ικανοποιήσει τους σύγχρονους ανθρώπους; Πιστεύουμε ακράδαντα όχι. Ο Χριστός επανερχόμενος στον κόσμο θα έλεγε τα ίδια πράγματα. Η καρδιά του ανθρώπου πάντα ζητά την αλήθεια. Αυτή την αλήθεια καλούμαστε να προσφέρουμε με περισσή αγάπη. Οι εκπτώσεις εδώ δεν ωφελούν, όπως και τα δυσβάστακτα φορτία. Δεν θα αυξήσουμε τους ακόλουθούς μας με το να τους χαϊδεύουμε τα αυτιά. Σκοπός μας δεν είναι να δημιουργήσουμε οπαδούς που θα μας χειροκροτούν και επιδοκιμάζουν. Το κυρίως ζητούμενο είναι η αγιότητα. Η αγιότητα θα σώσει τον κόσμο. Μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία συνεχίζει να γεννά και σήμερα αγίους.
Καλούμαστε, αγαπητοί μου, να βιώσουμε, να δοξάσουμε και να εμπνεύσουμε την αγιότητα. Η απόκτηση της αγιότητας δεν είναι προς αύξηση των μετοχών μας προς την επαινοθηρία, αλλά από μεγάλη αγάπη προς τον Θεό και προς τη δόξα του. Από φιλότιμο και αγώνα για μια ζωή ενάρετη, ευχάριστη, ησύχια και ελεύθερη. Πηγή του αγιασμού είναι ο Πανάγαθος Θεός, που αποτελεί τη μοναδική αυτοαγιότητα. Μόνο με τη Χάρη του Θεού μπορούμε να φθάσουμε στην αγιότητα. Η ανεξαρτητοποιημένη αυτοθέωση είναι άγνωστη στην ορθόδοξη πνευματική ζωή.

Όπως και άλλοτε έχουμε πει ο κύριος λόγος της υπάρξέώς μας είναι η συνάντηση με τον Θεό. Η πορεία μας προς τον αγιασμό δεν είναι μία καθαρά ιδιωτική υπόθεση. Υπάρχει μέσα στο σώμα της Εκκλησίας και στην ορθόδοξη παράδοση. Επηρεάζει η κίνησή μας αυτή και τους γύρω μας, τους οποίους βοηθάμε καλύτερα με το παράδειγμα. Γινόμαστε τότε πιο συγκαταβατικοί, πιο συνεννοήσιμοι, πιο ευχάριστοι. Η αλήθεια να ομολογείται άφοβα πάντοτε, αλλά χαμηλόφωνα, τεκμηριωμένα, ήπια.

Η ορθόδοξη πίστη μας οδηγεί στην προσευχή για τους άλλους, στο να δίνουμε παρά να παίρνουμε, να χαιρόμαστε στη χαρά του άλλου, να λυπούμαστε στη λύπη του, να σκεπτόμαστε τον αιώνιο προορισμό μας, να μάθουμε να υπομένουμε, να ελπίζουμε, να εγκρατευόμαστε και να χαιρόμαστε την απλότητα και τη λιτότητα.

(Πηγή: "Μακεδονία" 19/2/2012)